

MEDUSZA
NŐVÉREI

MEDUSZA NŐVÉREI

LAUREN J. A. BEAR

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Lauren J. A. Bear: *Medusa's Sisters*
This edition published by arrangement with Ace,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Medgyesy Zsófia

Szerkesztette
Antóni Csaba

Borítóterv
Adam Auerbach

ISBN 978-963-636-342-0

Minden jog fenntartva

© Lauren J. A. Bear 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Medgyesy Zsófia 2024

*Édesanyámnak, Édesapámnak és Bátyámnak,
akik hajfonatom három tincsét alkotják.*

„Nyilvánvaló, hogy valójában nem három Gorgó van, hanem egy meg kettő. A két meg nem ölt testvér csupán a hagyományból eredő mellékalak; Medusza az igazi Gorgó.”

Jane Ellen Harrison:

Prolegomena to the Study of Greek Religion
(*Előtanulmány a görög mitológia vizsgálatához*, 1908)

SZEREPLŐK

ISTENEK ÉS SZÖRNYEK

Gaia – a Föld ősiszennője

Uranosz – az Ég ősiszene

Pontosz – a Tenger ősiszene

Kronosz – a titánok egyike, a Mindenség ura; az Idő istene

Rhea – Kronosz nővére és felesége; a termékenység istennője, az istenek anyja

Epimétheusz – a titánok egyike; nevének jelentése: „Utólag Megfontoló”

Prométheusz – a titánok egyike; nevének jelentése: „Előrelátó”

Héliosz – a Nap istene

Szelené – a Hold istennője

Métisz – a titaniszok egyike; az értelem/bölcsesség istennője

Létó – a várandósság istennője

Phorküsz – a tenger rejtett veszélyeire felügyelő isten

Kétó – Phorküsz nővére és felesége; a tengeri szörnyek istennője

Graiák (Deinó, Enüó és Pephredó) – Phorküsz és Kétó leányai (hármás ikrek)

Gorgók (Szthenó, Eurüalé és Medusza) – Phorküsz és Kétó leányai (hármás ikrek)

- Ladón** – Phorküsz és Kétó fia; sárkány
- Ekhidna** – Phorküsz és Kétó leánya; tengeri kígyó;
szörnyeket szült férjének, Tüphónnak
- Tüphón** – százfejű óriás; Ekhidna férje
- Ekhidna és Tüphón utódai** – Szphinx, Khimaira,
Hüdra és Kerberosz
- Dórisz** – az egyik tengeristennő; a néreiszek anyja
(Néereusz tengeristentől)
- Amphitrité** – Poszeidón tengeristen felesége; az egyik
néreisz
- Pandóra** – halandó; Epimétheusz felesége
-
- Zeusz** – olümposzi főisten; az Ég ura
- Poszeidón** – Zeusz fivére; a tengerek istene
- Hadész** – Zeusz fivére; az Alvilág ura
- Héra** – Zeusz nővére és egyben felesége; a gyermekszülés
és a házasság védelmezője
- Hesztia** – Zeusz nővére; a családi tűzhely védelmezője
- Aphrodité** – Zeusz leánya; a szerelem és a szépség
istennője
- Athéné** – Zeusz leánya; a városok védelmezője
- Apollón** – Zeusz és Létó fia; Artemisz ikertestvére;
a nap (fény) és a zene istene
- Artemisz** – Zeusz és Létó leánya; Apollón ikertestvére;
a vadászat, a vadak és általában a természet istennője
- Hermész** – Zeusz fia (Maiától); az istenek hírnöke
- Arész** – Zeusz és Héra fia; a háború istene
- Héphaisztosz** – Héra fia; a tűz és a kovácsmesterség
istene
- Dionüszosz** – Zeusz fia; a bor és a mámor istene

THÉBAI

Kadmosz – thébai király

Harmonia – thébai királyné; Arész és Aphrodité leánya

Inó, Agaué, Autooné és Szemelé – Kadmosz

és Harmonia leányai; thébai királylányok

Polüdórosz – Kadmosz és Harmonia fia; thébai királyfi

Deszma – Szemelé dajkája

Haszina és Annipé – Szemelé szolgálói

ATHÉN

Erasztosz – zenész

Ligeia – Erasztosz felesége

Thalész – Erasztosz és Ligeia unokaöccse; atléta

Frixoula – magas rangú papnő

Kármión – egy bordélyház vezetője

Menodóra – vendégkísérő

Hagné és Aszpázia – Kármión alkalmazottai

A SZIGETVILÁG

Akrisziosz – argoszi király

Danaé – Akrisziosz leánya

Perszeusz – Danaé fia

Polüdektész – Szeriphosz sziget királya

Diktüsz – Polüdektész fivére; halász

Órión – vadász

Oinopión – khíoszi király

Meropé – Oinopión leánya

ELŐHANG

ÉRKEZIK SZTHENÓ, EGYEDÜL

„Névvel vagy névtelen,
a hozzám hasonlók kedvéért,
nekem kell kezdenem.”

Névtelen szerző: *A névtelen*

GYŰLÖLÖM A HÁRMAS SZÁMOT.

Nem szent szám – bonyolult, zavaros, ellentmondásos. Kicsi, páratlan, ráadásul csak önnön magával osztozkodik.

Először hárman voltunk, aztán már nem. De máig kísért a hármasságunk, amely meghatározta lényemet.

A matematikusok szerint a hármas szám gyönyörű. Vegyük például az egyenlő oldalú háromszög tökéletességét! Vagy az arányossági problémák megoldására alkalmas hármasszabályt. És létezik a háromszögelés elmélete, amely szerint a háromszög sajátos erőterében tárul fel az igazság.

Hah!

A tudósok kiéhezett kutya módjára vágyakoznak a hármasságra: ilyen az anyag három halmazállapota vagy a világunk

hármás felosztásai. Szilárd, folyékony, légtestű. Szárazföld, ég, vizek. Nap, hold, csillagok.

Az emberi lét is hármás természetű: elme, test és lélek. Szertartásos. Reggel, délben, este. Napi háromszori étkezés. A várandósság három harmada. Ugyanakkor drámai is. Arisztotelész hármás egysége. Aiszkülosz trilógiája. Eleje, közepe, vége. Múlt, jelen, jövő.

Saját világomban is kegyetlen gyakorisággal jelenik meg a hármasság. Háromágú nyelvet öltő vagy háromfejű szörnyek. Kronosz és Rheia meg a három lányuk és a három fiuk. A delphoi jósa háromlábú aranyszékéről felhangzó jóslatok. Az összes „három nővér” – a sorsistennő Moirák, a Furiák, a Khariszok, a Harpüiák. Vagy a háromszor három, azaz kilenc Múzsza. A hármás természetű Hekaté istennő – hajadon, anya és vénasszony –, akinek alakja időben és térben, kultúráról kultúrára, de még egy-egy birodalmon belül is folyamatosan változik.

Poszeidón háromágú szigonya.

A három istennő, aki megőrizte szüzességét: Athéné, Artemisz és Hesztia.

Ugyanakkor a szív–elme–lélek hármasságában az egyensúlytörvények sosem érvényesülnek. Nincs tökéletes hármóság, mivel ahol hárman vannak, ott versengés lesz. Hatalmi harc. Kegyeltség és kirekesztettség.

Hárman voltunk, mégsem egészen alkottunk igazi egységet. Most, hogy ő már nincs, mi ketten nem érezzük párnak magunkat. Nem vagyunk ikrek, soha nem is voltunk azok. Közülünk a harmadik volt mindennek a középpontja, s amikor őt elveszítettük, mi ketten, az ittmaradtak, nem tudtunk mit kezdeni egymással. Magunkba zuhantunk.

Fölfeslett hármasság. Háromszorosan áldott. Háromszorosan átkozott.

A tragédiánk híres, számtalanszor megemésztett és visszaöklendezett. Természetesen hírhedt is. És félreértett. A három rosszakaratú lény! És a legfiatalabb? Az attól függ, kit kérdezel. Egyszerre jelképe a féktelen haragnak és a testi vágnak. Valahányszor tévesen idézik föl drámai történetét, mindannyiszor újra meghal. Ehhez képest a *mi* történetünk – a *mi* életben maradásunk – még inkább homályban marad, csak érintőlegesen említik a krónikák.

Épp elég régóta létezőnk, hogy láthattunk hősokeket szörnyeteggé válni. Végignéztük istenek fölemelkedését, s örvendtünk eltűnésükkor. Láttuk birodalmak felemelkedését, azután tüzes pusztulását. Vég nélkül. Újra és újra. A szereplők és a helyszínek változnak, de a történet ugyanaz.

Az élet alkalmazkodik, idomul. Az áruulás azonban – jön szóban vagy tettben, szeretőtől vagy rokontól – mindig ugyanolyan.

Féltékenységből fakadó hitszegés, hűtlen szerető.

Mert mégiscsak nőből vagyunk, akármivé is tettek bennünket.

Kortalanok és elfeledettek, halhatatlanok és gyalázatos természetűek lettünk.

Híresek és félelmetesek, mégis névtelenek.

Tudjuk, hogy senki nem hallott rólunk, de ez nem zavar bennünket. Már nagyon, nagyon régen nem törődünk ilyesmivel. Azóta, amióta ott, azon a sziklaszirten, azon a tengerparton, a hullámok monoton csapkodása közepette ő is halhatatlanná vált. Amikor hűgünknek megadatott az, amit születésekor megtagadott tőle a sors: legendává lett.

Halandó hűgünk meghalt.

A neve Medusza.
És mi vagyunk a Gorgók.

MIUTÁN LEVÁGTA MEDUSZA FEJÉT, Perszeusz elhányta magát. Hányadéka beborította a gömbölyű sziklákat, amelyek között laktunk; félig emésztett zöld és sárga sajt darabok meg fűszermaradványok csusszantak róluk a tengerbe. A csúszósnyálkás pép hangos csobbanása groteszk lélekharangra emlékeztetett, egyszerismind végérvényesen megszentelteltette a menedékünket és a családi oltárunkat.

Talán a repülés ismeretlen élménye fordította föl Perszeusz gyomrát – nem viseli mindenki könnyen ezt az érzést, különösen nem egy ilyen zöldfülű. Ám e nap történéseiről szólni nem a tanúk, hanem a költők kaptak lehetőséget, akiknek fennkölt gondolataiban nem volt helye a Kiválasztott, a Hős gyengeségeinek. Pedig Perszeusz gyomrát Medusza rémisztő képmása rándította össze, amely az istenektől kapott pajzsán tükröződött! Kenj rá mindent az ocsmány banyára, fiú! Szinte hallom az önelégült kuncogást.

Én azonban ott voltam, s ellent kell mondanom. Perszeusz saját cselekedetétől lett rosszul. A lelkiismerete maradosta, mert szégyenletes dolgot művelt.

Perszeusz egy alvó nőt mézárolt le. Egy védtelen és ártatlan lényt, akit sem ő, sem királyságának lakói nem ismertek.

Nem volt harc – a harcosok nem harcban edződnek?

Medusza még csak fel sem sikoltott.

Ráadásul viselős volt.

Igen, Medusza gyermeket várt, s éppen aludt, Perszeusz azonban hőssé magasztosult. Hiszen egy szörnyeteget ölt meg, egy pikkelyekkel és tollakkal borított testre sújtott le, amely arra kellett neki, hogy önmagát valakivé tegye.

Senki nem tartott igényt rá, hogy tanúskodjunk. A csúfnők hangját könnyű figyelmen kívül hagyni. Perszeusz könnyedén hazudhatta, hogy Medusza rátamadott, s képes lett volna karmaival feltépni a mellkasát, hogy kiszívja az életet még dobogó szívéből. Senki nem vonta kétségbe szavait. Hiszen oly emberi volt, olyan fiatal és gyönyörű. Mi pedig annyira... torzak.

Ne áltassuk magunkat, az igazság és a jószág csupán esztétikai kategória. Bárcsak tudtam volna ezt, amikor még szép voltam!

Több emberöltő állt azóta rendelkezésemre gondolkodni. Az a pillanat volt az egyetlen, hogy bosszút állhattam volna rajta, amikor kézfejjével letörülte arcáról a könnyeivel egybekenyődött taknyot. Ám Perszeusz gyöngesége láttán, vele ellentétben, visszafogtam bosszúvágyamat, s bár ereimben a vér sűrűsödni kezdett, tétováztam.

Még szinte gyermek volt, még Thalésznál is fiatalabb Ó, Thalész! Még mindig annyira sajnálom! Sima képét meg takony borította. Furcsa, mennyire lekötötte a figyelmemet az az undorító váladék, csak azt bámultam, miközben legkisebb húgom levágott feje ott himbálózott a kezében!

Képtelen voltam Medusza szemébe nézni, ő pedig – természetesen – nem bírt az én szemembe nézni.

A háromszög nem ért össze.

Bárcsak...

Ekkor azonban másik húgom, Eurüalé állatias üvöltése kiszakított a merengésemből.

– Szthenó, a gyermekek! – jajveszékelt.

Így aztán nem mélyesztettem tépőfogaimat Perszeusz kamaszos nyakába, hogy feltépjem a torkát és vérét ontsam, amely áldozata vérére hullva örökre elválaszthatatlanná tette

volna a hős és a gonosztevő ifjút. Megmaradt húgom szavai összezavartak és letaglóztak. Hozzáláncoltak a valósághoz, amelyről megfeledeztem, de most bizonytalanul felidéztem magamban.

Gyermek? Nem! Gyermekek.

Lendületem megtört, s ellenségemnek eszébe jutott, hogy meneküljön. Perszeusz fölmarkolta varázserejű ajándékait, megragadta véres trófeáját, s köddé vált. Eltűnt a saját neve mögött.

Felejtetek el mindent, amit a költők – akik nem is ismerték – összehordtak róla! Medusza ritkán lett dühös. Csupa lelkesedés volt, a nemesszívűség mintaképe. A lelkében folyékony napfény áradt szét, s minden áldott reggel reménnyel telve ébredt. Sok szenvedésen ment keresztül, de úgy hiszem, még ha lehetősége lett is volna rá, akkor sem szállt volna harcba.

Én vagyok a bosszúálló hármunk közül. Én, Szthenó. A gyűlöletes pária, aki több férfi életét oltotta ki, mint a másik két Gorgó együttvéve.

Nem vagyok büszke erre. Nem tölt el kárörömmel, de nem is fogok vezekelni miatta. Az emberek által szörnyeknek tekintett tengeri lények ivadéka vagyok, a szörnyek pedig épp ilyesmiket művelnek. Tépünk és marcangolunk, s lakmározunk a vérből. Élvezettel pusztítunk, szeretjük aranyserlegből inni áldozataink vérért, és körtáncot járunk, míg az életükért könnyörögnek.

Aznap azonban hármunk közül a legmeghatározóbb, vagyis én, megtorpantam. Könnyedén megölhettem volna Perszeuszt – Héraklész leszármazottját –, örökre megváltoztatva a mi időnket felölelő mitológiát, de én a húgaimat választottam.

ELSŐ SZÍN

SZTHENÓ

„A nővéri kötelék titokzatosabb
még
az istenekénél is.”

Athéni Erasztoz: *A nővéri kötelék*

ELŐSZÖR IS, EL KELL FOGADNOD, hogy a szörnyeknek is van családjuk.

Anyám és apám, a két hírhedten veszedelmes ősi tengeristen révén nyolcan voltunk testvérek, de nem együtt nőttünk föl. Nem is nőhattünk volna, hiszen a születésünk sorrendjén túl más is elválasztott bennünket – testi megjelenésünk, valamint nem evilági természetünk. Az emberi családok ehhez képest annyira egyszerűek! Igaz, az egyik gyerek talán barna hajú, a másik szőke, s az újszülöttek szeme színe is más-más árnyalatú kék lehet. A halandó szülők hatalmas ügyet csinálnak ezekből az apróságokból! Hosszasan képesek ecsetelni, hogy valamelyik csemetéjük *egy egész hónappal* korábban tanult meg járni, mint a másik. Felfoghatatlan!

Az én családom tagjai közül egyeseknek farkuk volt.

Deinóval, Enüóval, Pephredóval, Ekhidnával és Ladónnal közös szüleink kötnek össze, de nővéreimnek csak Meduszát és Eurüalét nevezhetem. Mi, Gorgók éppúgy egyszerre születünk, mint a három Graia.

Igaz, Gorgóknak csak sokkal-sokkal később kezdtek nevezni bennünket...

A nagyszüleim ugyancsak ősi lények voltak – maga a Tenger és a Föld –, akik a világ keletkezésével egyszerre születtek. Akkor jöttek világra, amikor Gaia, a Föld istennője egyesült tulajdon fiával, Pontosz tengeristennel. Apám, Phorküsz a nővérét és egyben női párját, Kétót vette feleségül, s valamennyi utódjukat még az Aranykorban, a titánok uralma idején nemzették, jóval azelőtt, hogy Zeust Kréta szigetén egy barlangban elrejtették, s Kronosz a bebugyolált követ nyelte le helyette.

Bizony, szemtanúja voltam Zeusz tíz évig tartó harcának apja ellen, aki a Tartaroszba zárt szörnyeket, a Hekatonkheireket kiszabadítva végül letaszította trónjáról Kronoszt. Tüzes villámai egy új korszak, az általa uralt Ezüstkor nyitányát hirdették.

A küzdelmektől távol eső menedékemből tanúja voltam annak is, midőn a titánok elnyerték büntetésüket. Prométheusz és a sas. Atlasz és a földgolyó. Jobban oda kellett volna figyelnem, amikor az úgynevezett olümposziak, a legmagasabb hegy ormán lakó istenek makacs rosszindulattal nekirimentek azoknak, akik ártottak nekik. Talán felkészültebben ért volna mindaz, amit ellenünk, a saját köreiken kívüliekkel szemben műveltek később.

Igazán cinikus pillanataimban szinte mulattat a gondolat, hogy idősebb vagyok Poszeidónnál és Athénénél is, akik életemre ezt a pusztítást mérték. A halhatatlanok azonban,

attól tartok, nem tisztelik a kort. Ugyanakkor a kor együtt jár valamiféle életszemlélet megszilárdulásával, nekem viszont túl hosszú időbe telt, míg a sajátomat kialakítottam.

Pont úgy beszélek, mint az anyám... Ez bizony velünk, halhatatlanokkal is megesik, ahogy öregszünk.

De megint előreszaladtam! Előfordul velem. Az idő jelentősége oly csekély annak, akinek végtelen idő adatott.

Lássuk hát a születésünk történetét!

Anyám, Kétó az Olümposz lábánál élt egy víz mosta barlangban, amelyet végeérhetetlen járatok és labirintusszerű vízfolyások kötöttek össze a számára oly sokat jelentő tengerekkel. Apám imádta ugyan a feleségét, mégsem volt jelen a szülésnél – mocskos és alantas dolognak, a nők dolgának tartotta. Megmagyarázhatatlan, miért volt már akkor is és maradt azóta is visszataszító a férfinem számára minden, ami az anyaméhhez kapcsolatos...

Láttam kimondhatatlanul sok vértől borított harcmezőket, s ennél sokkal, de sokkal szörnyűbb látványt nyújtó szülőágyakat.

Végtelenül öreg vagyok.

Anyám szülőágya mellett ott álltak előző hármaskrei, a szürke nővérek, vagyis a Graiák. Őket is arra kárhoztatta sorsuk, hogy egyéniségüket mellőzve csoportként tartsák őket számon. A szürke hajjal és bőrrrel világra jött Deinó, Enüó és Pephredó egy-egy szemén és fogon osztozott. Én ezen hiányosságuk ellenére sem találtam soha csúfnak őket. Szürke arcuk inkább érdekes volt, mintsem ellenszenves, ráadásul a Graiáknak – velünk ellentétben – volt egy adományuk is: valamennyire meg tudták mondani a jövőt, s ezzel helyes irányba terelhették a bolyongókat vagy az útjukat veszítetteket.

Igaz, hogy akkoriban mi nemigen hallgattunk rájuk, még ha kegyeskedtek is tanácsokat adni.

Amikor Kétónál sűrűsödni kezdtek a fájások, magához rendelte Dóriszt, másik fivérének, Néreusz tengeristennek a feleségét; hiszen Dórisz közel ötven néreisznek adott életet, vagyis nagy gyakorlata volt a szülésben.

Ennek ellenére gondok adódtak.

Én érkeztem elsőként, sértetlen magzatburokban – ami halhatatlanságomat jelezte. Nagynéném a burkot megrepszte világra segített. Kiszabadulásomat vörös képpel, de nyugodtan fogadtam. Dórisz tengerkék színű tenyerével megpaskolta a fenekemet, hogy felsírjak, de nem voltam hajlandó. Csak grimaszoltam, ahogy újra és újra próbálkozott, amin anyám jót mulatott.

– Ez aztán könnyörtelen lesz! – kacagott föl két nyelés között, mivel Kétó felfalta minden halhatatlan utódjának magzatburokát. A szája sarkán csorgott még a kocsonyás anyag, amikor kimondta a nevem: Szthenó. Ő már akkor tudta, hogy erős leszek.*

Utánam nem sokkal megérkezett Eurüalé, aki szakadatlanul sivalkodott – már a magzatburok vértől sikamlós csomójában is –, első lélegzetvételével azonnal figyelmet követelve magának.** Más családban talán megkaphatta volna a számára oly nyilvánvalóan létszükségletet jelentő szeretetet, de a mi érzéketlen közösségünkben csak fintorgás fogadta.

– Hallgattassátok el – motyogta Deinó, aki szerette volna, ha fülből is csak egy lett volna hármuknak; azt most szívesen átadta volna.

---

* Szthenó jelentése „Erőtjeljes”.

** Eurüalé jelentése „Messze Üvöltő”.

Noha épp csak pár szívdobbanásnyi idő telt el világra-jövetelünk között, Eurüalét mindig is a húgomnak tekintem. Valami alapján meg kell határozni egymáshoz való viszonyunkat. Minden élőlény hierarchiára vágyik, s ebben a tekintetben mi sem vagyunk mások.

– Hogy néznek ki? – kérdezte anyánk, aki próbálta megpillantani legújabb leányait, miközben öregebb ikrei végezték a szüléshez kapcsolódó szertartásos teendőket, a csecsemőfürdetést és a bepólyálást.

– Közönségesen – sóhajtotta Pephredó.

– Uszonyok? Agyarak?

– Semmi.

– Karmok? – próbálkozott tovább Kétó reménykedve.

– Még egy hegyesebb körmük sincs. Tíz lábujj, tíz kézujj. Két szem.

Kétó felhorkanva az alhasához kapott.

– Dórisz! Még egyet érzek!

Ez az utolsó jövevény azonban nem akart megszületni.

– Attól tartok, farfekvéses – szólalt meg Dórisz aggodalmasan, miközben véres kezeit kihúzta anyám szülőcsatornájából, s alkarjával kisimította zöld haját a szeméből. – Egy lábat tapintottam.

– Akkor nyúlj vissza, és ragadd meg – sziszegte anyám, borotvaéles fogait csikorgatva. Kétó nemcsak a leghatalmasabb termetű tengeri szörnyek istennője volt, de a leghalálósabbaké is. – Ez az ördögfióka kinyuvaszt!

Szegény Dórisz egész karjával bent volt már anyám hasában, megragadta a csecsemő egyik lábát, s kirántotta. Amikor nagynénénk később elmesélte ezt az epizódot, úgy fogalmazott, hogy anyánk velőtrázó sikolya élet és halál határmezsgyéjén visszhangzott.

A gyermek azonban úgy érkezett erre a világra, ahogyan később távozott belőle: egy hang nélkül.

Aprócska volt, bőre kékes, sötét haja kócos, s nem volt magzatburokban. A köldökzsinór halálos kígyóként tekeredett a nyakára és a fejére. Egy önmagával is küzdve született lény, akit az éltető kapocs készült megfojtani.

– Halott – motyogta Dórisz, nem annyira szomorúan, inkább meglepődve. A mi fajtánk számára a halál csupán hírértékű, nincs róla megélésünk. Legtöbbünkől hiányzik az ehhez szükséges együttérzés. Lágyszívűeknek nem való az örök élet, épp ezért válnak a halhatatlanok önzővé és rideggé.

Dórisz azonban kivételesen érzékeny a halhatatlanok között. Finoman tartotta az élettelen testet, miközben igyekezett lefejtetni róla a köldökzsinórt.

– Milyen kár! – siránkozott. – A három olyan szép szám.

Pephrédó, akinél épp a Graiak közös szeme volt, tetőtől talpig szigorúan végigmérte az apró csecsemőt, majd kikapta Dórisz kezéből, s a mélységbe hajította. Nagynénénk feljajdult.

– Lányom! – rivallt rá Kétó, öklével a barlang iszapos sziklájára csapva. – Azért megnéztem volna, mielőtt a szörnyeim elé veted!

Pephrédó vállat vont, nemigen szokott mentegetőzni. Legfiatalabb hűgomat baljóslatú aura övezte, ezért Pephrédó legjobbnak látta, ha gyorsan megszabadul a veszedelmet hozó csöppségtől. Nem mellesleg a mi fajtánk nem érzékenyül el egy újszülött láttán. Ebben a világban csak az erősek maradnak életben, s ez a csecsemő láthatóan gyengének született.

– Igazán kegyetlen vagy – jegyezte meg Kétó némi elismeréssel a hangjában, fölmentve Pephredót a vétke alól.
– Legalább a másik kettőt mutassátok meg!

Deinó és Enüó engem és Eurüalét a barlang mennyezetének természetes nyílásain beáradó holdfényre vittek, amely újszülöttvonásainkat opálos derengésbe vonta.

– Közönséges kinézetűek.

Szégyen!

Később „emberformájúakként” jellemezték bennünket. Nem volt torz testünk, sem furcsa bőrszínünk. Mi voltunk szüleink legszokványosabb – szinte kerubokkal vetekedő – szépségű utódai, épp ezért a legkevésbé sem tettünk maradandó benyomást.

– *Bájosak* – javította ki magát Dórisz. – A szemük kifejezetten különös.

– Valóban – felelte szomorúan Kétó, lepillantva a négy szemgolyóra, amely várakozással telve fordult felé. Az én szemeim korallvörös színűek voltak, Eurüaléi borostyánsárgán csillogtak. Anyánk egy rövid pillanatig szemlélte a látványt, igyekezve valami kielégítőt felfedezni rajtunk, ám ekkor remegés morajlott végig a barlanghoz vezető járatokon, a falakról sár és meglazult szikladarabok potyogtak. – Varrj össze, Dórisz! A férjem közeleg.

Röpke esélyünk, hogy különlegessé váljunk számára, máris elillant.

Pephredó a szülésből visszamaradt szöveteket anyánk fehérhasú cápája elé vetette, amely egy közeli medencében időzött, miközben Dórisz lemosta és rendbe szedte Kétót, akinek megviselt alhasa máris gyógyulásnak indult. Így várta, hogy fókák vontatta szekeren megérkezzen atyánk.

– Hozzátok ide őket! – parancsolta Kétó, türelmetlenül intve két másik lányának.

Deinó és Enüó kötelességtudóan – és vakon – teljesítette kérését. Kétó gyorsan gyermekágyas tablóvá rendezte a jelenetet: két pikkelyes karján egy-egy újszülöttjével, lehajtott fejjel feküdt, s igyekezett illedelmes elégedettséget színlelni. Csakhogy csalódnia kellett: nem Phorküsz emelkedett ki a robajló mélységből, hanem egy másik lánytestvérem, a tengeri kígyó Ekhidna.

A félig leány, félig pikkelyes óriáskígyó Ekhidna a szüleim legtermékenyebb utóda volt, legalábbis akkor még. A föld legrejtettebb mélységeinek bűzös, nyálkás vizeiben tanyázott. Szörnyszülött viharóriás férjétől, Tüphóntól származó gyermekei a szárazföldek és a tengerek legelvetemültebb szörnyetegeinek számítottak: Hüdra, Kerberosz, Khimaira – de a Szphinxet is ő szülte.

Anyám senkit nem tisztelt, Ekhidna azonban legalább a figyelmét magára tudta vonni. S ebben a pillanatban is drámai belépővel érkezett, dühösen zihálva, a lehajított csecsemőt szorosan mellkasához szorítva.

– Ki tette ezt? – kérdezte fújtatva, miközben haragos pillantása Dórisz, Kétó és a Graiak között cikázott.

– Én voltam – felelte Pephredó szokásos közönyös hangján. Később Daráznak neveztem őt magamban, mert láthatóan nem ismerte a félelmet, ugyanakkor fullánkja volt elég.

– *Mi* tettük – szólalt meg egyszerre a másik két Graia, helyesbítve nővérüket, hiszen – már akkor is – kimondatlan szabály volt, hogy a családban a hármas ikreknek kollektív büntetés jár.

– Tudom, szürke nővérek, hogy korlátozott a látásotok, de egyetlen szemetek most megcsalt benneteket. Ez a gyermek él és lélegzik!

Anyánk felszisszent – szerintem bizonyos mértékig szórakoztatta is a dolog.

– Pephredó, te aljas! Add csak ide, Ekhidna! Most azonnal!

Persze saját emlékem nincs róla, de valahányszor Dórisz föllevenítette a történeteket, ennél a pontnál mindig elhallgatott, s rövid ideig elmélázott a soha meg nem ismétlődő bensőséges érzésnél, miszerint Ekhidna nem akart megválni a gyerekektől. Az én világomban a kötődés pillanatok műve. Első látásra kialakul a szerelem, s még annál is gyorsabban a gyűlölet. Ekhidna és legfiatalabb húgom között azonnali és eltéphetetlen kapocs képződött. Nővérünk hosszas alkuozás után, de még akkor is vonakodva adta át a csecsemőt az anyjának.

Sokszor elgondolkodtam azon, mi történt volna, ha Ekhidna ellenszegül Kétó akaratának, s az egyikünket megtartja magának. Mennyire kötődik hozzánk a sorsunk? A tragikus végünk?

Ekhidna végül sokkal több büntetést szenvedett, mint amennyit megérdemelt.

Anyám sós leheletét visszakapott gyermeke arcába fújta, mire a csecsemő kinyitotta olívizöld szemét.

– Valahogy ez az egy más – állapította meg Kétó, összehasonlítva a megmenekült csöppséget velem és másik húgommal. – Nem tudom megmondani, miben, de ez más-milyen.

– Halandó – állította Ekhidna. – Halhatatlansága halva született.

– Szokatlan – morogta Kétó.

– De lehetséges – szólalt meg Deinó, kinyilatkoztatva a Graiák szemének bölcsességét. – Nem volt magzatburokban. Meg fog halni.

– Öregségtől vagy betegségtől – magyarázta Enüó.

– Vagy megölik – fejezte be a gondolatsort Pephredó.

– Látjátok a jövőjét?

– Nem tisztán – mondta Deinó. – Azt nem tudjuk megmondani, *hogyan* múlik majd ki a világból.

– Sem azt, hogy mikor.

– De abban biztosak vagytok, hogy kimúlik egyszer?

Pephredó bólintott.

– Öld meg most a gyermeket! – mondta. – Jót tennél vele.

Kinyilatkoztatása a legundorítóbb pragmatizmusból született. A másik két Graia is hasonlóan nyilatkozott.

– Mi értelme élnie annak, aki meg fog halni a halhatatlanok között? – vetette föl Enüó.

– Ez a gyermek örökké veszedelemnek lesz kitéve – érvelt Deinó. – Nem igazságos, sőt haszontalan a két testvérét egy eleve törött igába belekényszeríteni.

Kétó mérlegelte a hallottakat. Két természet lakott benne, amely az örökké mögötte álló ikrei, a két vízi szörnyeteg alakjában öltött testet. Tudott társas lényként és józanul gondolkodni, mint a bálna. De máskor magányos cápa volt: ölj, mielőtt más felfalna!

– A lányod él – szállt vitába a többiekkel Ekhidna. A csemegegyilkosság, különösen családon belül, rémesen sötét dolog. Átok, még a mi fajtánkra nézve is.

Kétó lebiggyesztette az alsó ajkát.

– Mit szól mindehhez Néreusz felesége? Szürke leányaim vagy a tengeri kígyó érvelését osztod?